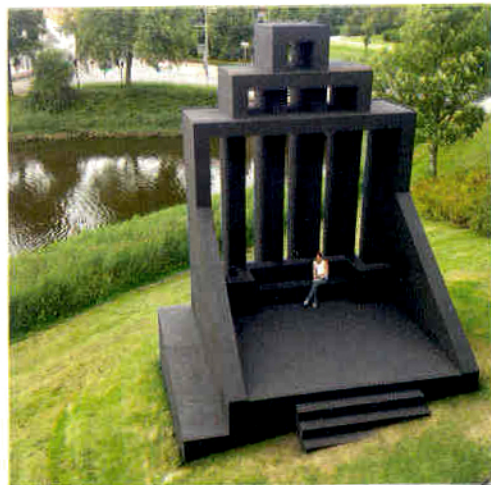

In Middelburg, Aalst
en Waregem

VAN FAÇADE 2012 NAAR WAT DAARACHTER

Middelburg geniet het imago van een wat ingeslapen, charmant Zeelands provincie-stadje. Fietstoeristen blazen op een terrasje even uit van de tegenwind die hen, peddelend doorheen Walcheren, tegemoetkomt. Niets doet vermoeden dat actuele, beeldende kunst hier al evengoed aanspoelt. De programma-tie van de Vleeshal kent uiteraard een verdienstelijke uitstraling. De Watertoren van eertijds is niet veraf. Maar ook het euregionaal project 'Façade' (want ook Be-Part Waregem en Netwerk Aalst van bij ons doen mee) weet telkens verrassend uit de hoek te komen. Dit jaar wagen in Middelburg veertien kunstenaars zich aan de integratie van een kunstwerk in het stedelijk weefsel met installaties en fotowerk.

Joannes KÉSENNE

RENATO NICOLODI, 'DE PROFUNDIS', COURTESY RENATO NICOLODI

CBK Zeeland zorgt voor een lichtvoetige wandeling van nauwelijks twee uur doorheen steegjes, parkjes en langsheen de stadswallen ('bolwerken' genoemd) met een bijzonder helder routeplan in het vuistje. Een origineel concept is het niet meteen. We worden tijdens onze zomers al teveel verwend met deze overdosis aan goedbedoelde 'artistieke ingrepen' in de openbare ruimte. Met de beoordeling ervan is het als over eieren lopen. Uw kunstcriticus van dienst voelt zich niet met-

een geroepen om een schoolse lijst van geslaagden en niet-geslaagden te proclameren, hoewel de vingers onbedwingbaar kriebelen.

Hoe pakt een kunstenaar zo iets in duivelsnaam aan? Men wordt gearacheteerd in een (voor de meesten) totaal onbekende site waar men ook via Wikipedia niet direct wijzer van wordt. Dit stadje is zwanger van een donker verleden aan slavenhandel, godsdiensttwisten, bezettingen, overstromingen, twintigste-eeuws oorlogsleed en bombardementen. Maar de hedendaagse kunstenaar, die bladert zenuwachtig in zijn inmiddels dichtgeslibde agenda en zet zijn onthaastingsinstinct voor de gelegenheid buiten bij het huisvuil. En dan plots moet die inspiratio langs komen joggen? Zo moet dat ergens gaan, bedenk ik even. Maar 'Façade 2012' verdient beter dan deze ironie. Ik onthoud voor de lezer een losse greep uit de ingrepen.

WINDMOLEN

Marinus Boezem is inmiddels een inheems en volleerd oudgediende in deze. Aan de Koepoort vereeuwigt hij tussen de straatstenen de namen van geleerden, kunstenaars, historische figuren en notabelen in koperen plaatjes. Als onder een triomfboog treden zij ter eer en glorie van de stad aan in slagorde. Wie weet zet het Middelburg op de kaart in de Stroom der Geschiedenis.

Langs de waterkant stoten we op werk van Tadashi Kawamata. Van deze befaamde Zuid-Koreaan (destijds gelanceerd door Jan Hoet in de Documenta van '92) zien we inmiddels werk verschijnen van tussen de Limburgse fruitbeemden te Borgloon over TRACK in Gent tot in le Château de Louis Quatorze te Versailles. En nu ook hier in Middelburg. Hier heeft hij een bleekhouten windmolen neergepoot waarvan er ooit in de omgeving ook moeten hebben gestaan. Van een grotesk cliché gesproken. Wanneer zo iets moet doorgaan voor een dialoog met de historische omgeving, dan breken mijn Hollandse klompen.

Gelukkig maakt de installatie van Renato Nicolodi weer veel goed. Op de plek waar een kerkhof van Ashkenazische joden zich verschuilt achter het groen, verheft zich een monumentale, zwarte poort, met verwijzingen naar de poort van Dantes 'Inferno'. De titel 'De profundis' herinnert aan Psalm 130, een dodenzang: "Het openen van uw woorden verspreidt het licht, het geeft de onverstandigen inzicht." Misschien is dit werk ietwat gewaagd tegen de achtergrond van het oeuvre van Renato Nicolodi. Hij heeft zich tot nog toe voornamelijk geprofileerd met een formele taal die refereert aan fascistoidie architectuur. Zijn installatie hier is een doordenker geworden: bestaat er wel een relatie tussen architectuur en ideologie als dusdanig?

Tamara Dees creëert de golfbeweging van de zee op een binnengracht. Mooi meegenomen tegen de achtergrond van Middelburg in de geschiedenis van het zeevezen.